

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การกระทำความผิดในลักษณะของการแอบถอดดงยางอนามัยโดยไม่ได้รับความยินยอม เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นปกติในทุกประเทศไม่เว้นแม้แต่ในราชอาณาจักรไทย หากแต่มีเพียงบางประเทศเท่านั้นที่ได้ตอบสนองต่อการกระทำดังกล่าวโดยถือว่าเป็นอาชญากรรมที่มีโทษในทางอาญา เนื่องด้วยผลกระทบจากการกระทำความผิดเช่นว่าได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ตกเป็นเหยื่อหรือผู้เสียหาย ซึ่งอาจเป็นความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย ชื่อเสียง ทรัพย์สิน หรือความเสียหายอื่น ตลอดจนจนเป็นการละเมิดต่อศักดิ์ศรี ความไว้วางใจ และการปฏิบัติความ เป็นอิสระในเนื้อตัวร่างกายของผู้เสียหาย อย่างไรก็ตามก็กลับไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติของกฎหมาย ในราชอาณาจักรไทยที่กำหนดให้การกระทำความผิดในลักษณะของการแอบถอดดงยางอนามัย โดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นความผิดที่มีโทษทางอาญา และบทบัญญัติของกฎหมายที่มีอยู่ก็ไม่อาจใช้ บังคับได้ เนื่องจากข้อจำกัดของถ้อยคำในตัวบทกฎหมาย รวมถึงไม่ปรากฏคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ วินิจฉัยตัดสินคดีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดดังกล่าว เป็นผลให้เกิดความไม่ชัดเจนแน่นอน อนว่าการกระทำความผิดเช่นว่าจะมีขอบเขตเป็นประการใด เป็นความผิดทางอาญาหรือไม่ หากเป็น ความผิดในทางอาญาจะเป็นความผิดในฐานะความผิดใด รวมถึงมีบทลงโทษอย่างไรและเท่าใด จึงอาจ ทำให้ผู้กระทำไม่เกรงกลัวต่อการกระทำความผิด เป็นผลให้กฎหมายอาญาไม่อาจคุ้มครองสังคม ให้สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างปลอดภัยและสงบสุข

เมื่อได้ทำการศึกษาบทบัญญัติของกฎหมายและคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศ ได้แก่ นิวซีแลนด์ เครือรัฐออสเตรเลียในรัฐแทสมเนีย สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และสาธารณรัฐสิงคโปร์ ผู้วิจัยพบว่าในแต่ละประเทศได้มีมาตรการตอบสนองและเป็นการป้องกันการกระทำความผิดใน ลักษณะของการแอบถอดดงยางอนามัยโดยไม่ได้รับความยินยอม โดยมีขอบเขตของการกระทำความผิด ข้อหาความรับผิด และมีระวางโทษที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือ ขอบเขตของการกระทำความผิดอาจ

มีลักษณะจำกัดเฉพาะการแอบลอบดูขงอนามัยหรือการกระทำอื่นต่อดูขงอนามัยเท่านั้น แต่ในบางประเทศก็มีขอบเขตกว้างโดยครอบคลุมไปถึงการกระทำต่อสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ดูขงอนามัย ส่วนข้อหาความผิดสำหรับการกระทำความผิดก็มีทั้งที่เป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) ความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศ (Sexual assault) และเป็นความผิดเฉพาะ และในแต่ละฐานความผิดก็มีอัตราโทษจำคุกที่แตกต่างกัน แต่ก็มีแนวโน้มใกล้เคียงกันในบางประเทศอย่างเช่น โทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในนิวซีแลนด์และเครือรัฐออสเตรเลียในรัฐแทสมเนีย ทั้งยังมีความแตกต่างในชนิดของโทษอย่างเช่น โทษทางอาญาในความผิดฐานจัดหากิจกรรมทางเพศโดยการหลอกลวงหรือการแสดงข้อความอันเป็นเท็จของสาธารณรัฐสิงคโปร์ที่ประกอบไปด้วย โทษจำคุก ปรับ หรือการเขียน

ดังนั้นหากราชอาณาจักรไทยได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญา โดยกำหนดมาตรการเพื่อเป็นการตอบโต้ ควบคุมและป้องกันต่อการกระทำผิดในลักษณะของการแอบลอบดูขงอนามัยโดยไม่ได้รับความยินยอมที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและอาจเกิดขึ้นในอนาคต อย่างเป็นรูปธรรมและชัดเจน ทั้งในขอบเขตของการกระทำผิด ข้อหาความรับผิดและโทษทางอาญาของการกระทำผิดดังกล่าว ย่อมเป็นการสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกฎหมายอาญาไม่ว่าที่เป็นไปเพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทน เพื่อข่มขู่หรือปราบปราม เพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด หรือเพื่อตัดโอกาสการกระทำผิด อันจะเป็นการบรรลุต่อความมุ่งหมายของกฎหมายอาญาที่มีขึ้นเพื่อคุ้มครองประโยชน์และความสงบเรียบร้อยของสังคมส่วนรวม และทำให้อาชญากรรมในลักษณะของการแอบลอบดูขงอนามัยโดยไม่ได้รับความยินยอมในราชอาณาจักรไทยลดน้อยลง

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าสมควรเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการปรับปรุงและพัฒนาประมวลกฎหมายอาญาให้เท่าทันต่อสถานการณ์ของอาชญากรรมในลักษณะของการแอบลอบดูขงอนามัยโดยไม่ได้รับความยินยอม ซึ่งเป็นอาชญากรรมรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นมาแล้วแต่ในอดีต หากแต่ในปัจจุบันสังคมไทยยังไม่คุ้นชินกับอาชญากรรมดังกล่าว ประกอบกับการกระทำผิดในลักษณะดังกล่าวเป็นความผิดทางเพศซึ่งมีความละเอียดอ่อน สร้างความน่าอับอายและเสื่อมเสียให้แก่ผู้ตกเป็นเหยื่อ ดังนั้นหากกฎหมายไม่อาจสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เสียหายว่าจะนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ ผู้เสียหายย่อมไม่อาจเสี่ยงในการดำเนินคดีทางอาญาต่อผู้กระทำความผิดอันเป็นการซ้ำเติมบาดแผลของตน เป็นผลให้การกระทำดังกล่าวเป็นอาชญากรรมที่ถูกละเลยจากการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในราชอาณาจักรไทย ดังนั้นเพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจว่าการดำเนินคดีทางอาญาจะสามารถอำนวยความยุติธรรมให้แก่ผู้เสียหาย รวมถึงป้องกันสังคมให้ปลอดภัยจากอาชญากรรมดังกล่าวได้ จึงสมควรมีการบัญญัติให้การกระทำผิดในลักษณะของการแอบลอบดูขงอนามัยโดยไม่ได้รับความยินยอม

เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา โดยมีองค์ประกอบของความผิดและฐานความผิดเฉพาะอย่างชัดเจน ตลอดจนกำหนดโทษทางอาญาแก่การกระทำความผิดดังกล่าวอย่างระมัดระวังและเหมาะสมแก่ลักษณะความร้ายแรงของการกระทำและคำนึงถึงหลักความได้สัดส่วนเป็นสำคัญ

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากประเด็นปัญหาในการศึกษาอันได้แก่ ปัญหาการกำหนดขอบเขตของการกระทำความผิดในลักษณะของการแอบถอดดงยางอนามัยโดยไม่ได้ได้รับความยินยอม และปัญหาการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาและการกำหนดโทษทางอาญาที่เหมาะสมของการกระทำความผิดในลักษณะของการแอบถอดดงยางอนามัยโดยไม่ได้ได้รับความยินยอม ซึ่งมีสาเหตุมาจากการที่บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาของราชอาณาจักรไทยมิได้มีการบัญญัติให้การกระทำความผิดในลักษณะของการแอบถอดดงยางอนามัยโดยไม่ได้ได้รับความยินยอมเป็นอาชญากรรมที่มีโทษทางอาญาเป็นการเฉพาะ อีกทั้งความผิดตามบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับการกระทำความผิดดังกล่าวก็คือ ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ตามมาตรา 276 ก็มีความไม่แน่นอนว่าจะสามารถนำมาบังคับใช้เพื่อเป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดได้หรือไม่ เนื่องจากข้อจำกัดของคำว่า “ข่มขืน” ในบทบัญญัติดังกล่าว จึงเกิดเป็นสภาวะสุญญากาศของการบังคับใช้กฎหมายกับการกระทำความผิดในลักษณะของการแอบถอดดงยางอนามัยโดยไม่ได้ได้รับความยินยอมในราชอาณาจักรไทย

จึงอาจกล่าวได้ว่าอุปสรรคในการควบคุมหรือป้องกันสังคมไทยให้รอดพ้นจากอาชญากรรมในลักษณะของการแอบถอดดงยางอนามัยโดยไม่ได้ได้รับความยินยอม คือ การไม่มีบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาที่กำหนดเป็นการเอาผิดแก่การกระทำความผิดดังกล่าวอย่างชัดเจนแน่นอน ประกอบกับบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญาที่มีอยู่และมีลักษณะของการกระทำใกล้เคียงกับการกระทำความผิดดังกล่าวยังเป็นที่สงสัยว่าจะสามารถบังคับใช้ให้ครอบคลุมไปถึงการกระทำความผิดในลักษณะของการแอบถอดดงยางอนามัยโดยไม่ได้ได้รับความยินยอมได้หรือไม่

เพื่อให้เกิดความแน่นอนชัดเจนในสถานะทางกฎหมายของการกระทำความผิดในลักษณะของการแอบถอดดงยางอนามัยโดยไม่ได้ได้รับความยินยอม ซึ่งเป็นอาชญากรรมที่มีความร้ายแรงอันส่งผลกระทบต่อสิทธิของผู้เสียหายและความปลอดภัยของสังคมส่วนรวม ผู้วิจัยจึงขอเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา โดยเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 277/1 ในลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ ให้การกระทำความผิดในลักษณะเป็นความผิดทางอาญาในฐานความผิดเฉพาะและมีโทษ

ทางอาญาอย่างเหมาะสมแก่ลักษณะของการกระทำ โดยสามารถอภิปรายแนวทางในการแก้ไขปัญหาคตามประเด็นปัญหาในการศึกษาทั้งสองได้ดังนี้

ประเด็นปัญหาแรก ปัญหาการกำหนดขอบเขตของการกระทำความคิดในลักษณะของการแอบถอดดุงยางอนามัย โดยไม่ได้รับความยินยอม ผู้วิจัยขอเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยการบัญญัติเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 277/1 ในวรรคหนึ่งและวรรคสอง ดังนี้

“มาตรา 277/1 ผู้ใดกระทำชำเราผู้อื่น โดยการหลอกลวง หรือการแสดงข้อความอันเป็นเท็จในลักษณะการใช้หรือวิธีการใช้เครื่องมือป้องกันทางเพศเพื่อให้ได้มาซึ่งความยินยอมของผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุก...

เครื่องมือป้องกันทางเพศ หมายความว่า อุปกรณ์ ยา หรือ กระบวนการทางการแพทย์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้ในการคุมกำเนิดหรือป้องกันโรคติดต่ออันเป็นผลมาจากการมีเพศสัมพันธ์”

จากบทบัญญัติในมาตรา 277/1 วรรคหนึ่งและวรรคสอง ที่ได้กล่าวมานั้นจะเห็นได้ว่าการเพิ่มเติมบทบัญญัติดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำแนวทางในการกำหนดขอบเขตของการกระทำความคิดในลักษณะของการแอบถอดดุงยางอนามัย โดยไม่ได้รับความยินยอมตามคำพิพากษาของศาลในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และแนวทางตามกฎหมายในเครือรัฐออสเตรเลีย รัฐแทสมเนีย มาเป็นข้อพิจารณาว่าการกระทำความคิดในลักษณะของการแอบถอดดุงยางอนามัย โดยไม่ได้รับความยินยอม นั้นควรมีขอบเขตที่ไม่จำกัดเฉพาะการแอบถอดดุงยางอนามัยเท่านั้น แต่ยังควรหมายรวมถึงการกระทำอื่นในทำนองเดียวกัน อาทิ การแอบเจาะรูดุงยางอนามัยที่ทำให้ดุงยางอนามัยเสียหายและไม่สามารถใช้งานได้ตามประสิทธิภาพ หรือการเจตนาเพิกเฉยต่อความประสงค์ของผู้เสียหายโดยการไม่สวมใส่ดุงยางอนามัยตั้งแต่ต้น

อย่างไรก็ดีเมื่อผู้วิจัยได้พิจารณาถึงการกำหนดขอบเขตของการกระทำความคิดในลักษณะของการแอบถอดดุงยางอนามัย โดยไม่ได้รับความยินยอมที่ปรากฏในบทบัญญัติของกฎหมายในสาธารณรัฐสิงคโปร์แล้ว ผู้วิจัยมีความเห็นว่าหากบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญาในราชอาณาจักรไทยได้นำแนวทางในการบัญญัติกฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์มาปรับใช้ในการบัญญัติเพิ่มเติมบทบัญญัติในมาตรา 277/1 วรรคหนึ่งและวรรคสองแล้ว ย่อมจะเป็นการกำหนดขอบเขตของการกระทำความคิดได้อย่างครอบคลุมต่อรูปแบบของการกระทำทั้งหลายที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและอาจเกิดขึ้นในอนาคต

ดังนั้นในการกำหนดขอบเขตของการกระทำความคิดในลักษณะของการแอบถอดดุงยางอนามัย โดยไม่ได้รับความยินยอมตามบทบัญญัติในมาตรา 277/1 วรรคหนึ่งและวรรคสอง ผู้วิจัยจึง

ได้นำองค์ประกอบความผิดในความผิดฐานจัดหากิจกรรมทางเพศโดยการหลอกลวงหรือการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ กล่าวคือ การหลอกลวง หรือการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ ในลักษณะการใช้หรือวิธีการใช้เครื่องมือป้องกันทางเพศ เพื่อให้ได้มาซึ่งความยินยอมของผู้อื่น ซึ่งได้นำแนวทางของมาตรา 376H อนุมาตรา (1) (c) (d) (i) แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2414 มาปรับใช้ในการร่างบทบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับการนำคำจำกัดความคำว่า “เครื่องมือป้องกันทางเพศ” ในมาตรา 376H อนุมาตรา (3) (c) มาบัญญัติไว้ในวรรคสอง ของมาตรา 277/1 โดยมีสาระสำคัญเป็นอย่างเดียวกัน เพื่อเป็นการขยายขอบเขตของการกระทำความคิดให้กว้างขวางยิ่งไปกว่าขอบเขตของการกระทำความคิดในรัฐแทสมเนียแห่งเครือรัฐออสเตรเลียและสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ที่จำกัดเฉพาะการกระทำต่อ “หญิงงามนามัย” เท่านั้น ทำให้บทบัญญัติในมาตรา 277/1 ของราชอาณาจักรไทยสามารถใช้บังคับได้อย่างครอบคลุมต่อรูปแบบของการกระทำทั้งหลาย ไม่ว่าจะกระทำต่อหญิงงามนามัยที่เกิดขึ้นโดยทั่วไป หรือเครื่องมือป้องกันทางเพศในประเภทอื่น อาทิ ยาคุมกำเนิด หรือห่วงอนามัย ซึ่งการบัญญัติขอบเขตของการกระทำความคิดไว้เช่นนี้ย่อมเป็นประโยชน์ในการบังคับใช้กฎหมายต่อการกระทำความคิดดังกล่าว และทำให้เกิดความชัดเจนแน่นอนในขอบเขตของการกระทำที่กฎหมายถือว่าเป็นความผิด ส่งผลให้บุคคลทั่วไปย่อมสามารถทราบล่วงหน้าได้อย่างแน่นอนว่ามีอาจกระทำการดังกล่าวได้โดยชอบอีกต่อไป หากฝ่าฝืนกระทำไปผู้กระทำย่อมมีความผิดและต้องรับโทษทางอาญา

ประเด็นปัญหาที่สอง ปัญหาการกำหนดความรับผิดทางอาญาและการกำหนดโทษทางอาญาที่เหมาะสมของการกระทำความคิดในลักษณะของการแอบถอดหญิงงามนามัยโดยไม่ได้รับความยินยอม ผู้วิจัยขอแนะนำเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยการบัญญัติเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 277/1 ในวรรคหนึ่งและวรรคสาม ดังนี้

“มาตรา 277/1 ผู้ใดกระทำชำเราผู้อื่น โดยการหลอกลวง หรือการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ ในลักษณะการใช้หรือวิธีการใช้เครื่องมือป้องกันทางเพศ เพื่อให้ได้มาซึ่งความยินยอมของผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

...

ถ้าการกระทำความคิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำโดยใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมิใช่อวัยวะเพศแล้วอวัยวะเพศหรือทวารหนักของบุคคลนั้น ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท”

จากบทบัญญัติในมาตรา 277/1 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ที่ได้กล่าวมานั้น ผู้วิจัยได้นำเสนอโดยใช้แนวทางในการกำหนดความรับผิดทางอาญาในสาธารณรัฐสิงคโปร์มาปรับใช้ในการบัญญัติ

กฎหมายในราชอาณาจักรไทยให้มีความเหมาะสมกับ สภาพการณ์ปัจจุบันและบริบททางสังคม วัฒนธรรม เนื่องด้วยผู้วิจัยมีความเห็นว่าการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาแก่การกระทำความผิด ในลักษณะของการแอบลอบดองยางอนามัยโดยไม่ได้รับความยินยอมนั้น ควรกำหนดให้เป็นความรับผิดชอบ ในฐานความผิดเฉพาะ เพื่อมิให้เกิดข้อสงสัยในการบังคับใช้กฎหมายต่อการกระทำความผิดดังกล่าว ซึ่ง จากการศึกษามีเพียงสาธารณรัฐสิงคโปร์เท่านั้นที่ได้กำหนดให้การกระทำความผิดในลักษณะของการ แอบลอบดองยางอนามัยโดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นความผิดทางอาญาในฐานความผิดเฉพาะ

การกำหนดโทษทางอาญา ผู้วิจัยได้นำเสนอแนวทางในการบัญญัติมาตรา 277/1 วรรคหนึ่งและ วรรคสาม โดยได้นำการแบ่งแยกอัตราโทษตามลักษณะของการกระทำความผิดตามอนุมาตรา (2) ของ มาตรา 376H ของสาธารณรัฐสิงคโปร์มาปรับใช้เป็นหลักการ ในการบัญญัติโทษของการกระทำความผิดในลักษณะของการแอบลอบดองยางอนามัยโดยไม่ได้รับความยินยอมในราชอาณาจักรไทย โดย แบ่งออกเป็น 2 กรณี ได้แก่ กรณีที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำซ้ำเร้าผู้เสียหาย และกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำโดยใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมิใช่อวัยวะเพศล่อลวงผู้เสียหาย หรือทวารหนักของผู้เสียหาย อันเป็นการบัญญัติให้สอดคล้องกับบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาที่มีอยู่เดิม ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานอนาจาร โดยการล่อลวงที่มีอัตราโทษเทียบเท่ากับ ความผิดในฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีได้นำลักษณะของการกระทำที่บัญญัติไว้ในอนุมาตรา (2) (a) (b) ของมาตรา 376H มาปรับใช้แต่อย่างใด

ในส่วนของอัตราโทษจำคุกและโทษปรับนั้น ผู้วิจัยได้นำอัตราโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราของนิวซีแลนด์ เครือรัฐออสเตรเลียในรัฐแทสมเนีย และราชอาณาจักรไทย มาพิจารณา ประกอบกันเพื่อกำหนดอัตราโทษที่เหมาะสมแก่การกระทำความผิดในลักษณะของการแอบลอบดองยางอนามัยโดยไม่ได้รับความยินยอมในราชอาณาจักรไทย เนื่องด้วยผู้วิจัยมีความเห็นว่าการกระทำความผิด ในลักษณะดังกล่าวมีลักษณะและความร้ายแรงของการกระทำไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการกระทำความผิด ในฐานข่มขืนกระทำชำเรา หรืออาจเรียกได้ว่าการกระทำความผิดในลักษณะของการแอบลอบดองยางอนามัยโดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นรูปแบบหนึ่งของการข่มขืนกระทำชำเราที่ทำได้ หากกำหนดอัตราโทษน้อยกว่าการข่มขืนกระทำชำเรา ย่อมไม่สามารถข่มขู่ป้องปรามให้บุคคลเกิดความเกรงกลัวต่อการ ก่ออาชญากรรมในรูปแบบดังกล่าวได้ แต่หากกำหนดอัตราโทษไว้มากกว่าการข่มขืนกระทำชำเรา ย่อม มีความเสี่ยงในการที่ผู้กระทำความผิดจะปกปิดอำพรางการกระทำของตนด้วยการก่ออาชญากรรมอื่นที่ รุนแรงกว่าเดิม ในการนี้ผู้วิจัยจึงได้กำหนดอัตราโทษจำคุกและโทษปรับให้เทียบเท่ากับอัตราโทษของ ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ตามบทบัญญัติในมาตรา 276 วรรคหนึ่งของประมวลกฎหมายอาญา

แห่งราชอาณาจักรไทย อันมีอัตราโทษจำคุกสูงสุดไม่เกิน 20 ปี ซึ่งมีความใกล้เคียงกับอัตราโทษจำคุกในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในนิวซีแลนด์ และเครือรัฐออสเตรเลียในรัฐแทสเมเนีย ที่มีอัตราโทษจำคุกสูงสุดไม่เกิน 20 ปี และ 21 ปีตามลำดับ เพื่อให้เกิดความตระหนักแก่ประชาชนโดยทั่วกันว่าการกระทำความผิดในลักษณะของการแอบล่อลวงขางอนามัยโดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นอาชญากรรมที่มีความร้ายแรง ซึ่งกฎหมายมุ่งจะป้องกันและปราบปรามอย่างเด็ดขาดเช่นเดียวกับการข่มขืนกระทำชำเรา